Els soldats del 36

QUIM CURBET

Fa vuitanta anys el nostre país vivia hores dramàtiques, fets que condicionarien la vida futura de les generacions posteriors. Ara ja hauria d'haver arribat el moment de contemplar aquell passat amb la fredor que dóna el pas del temps, però la ferida encara no ha curat del tot, el pus persisteix i ens veiem abocats a tornar eternament al tema. Els soldats del 36 ens miren de fit a fit i ens reclamen justícia.

Vivim en un país que no ha sabut, no ha pogut o no ha volgut, passar pàgina. Després de vuit dècades encara queden fosses per obrir en les cunetes i cartes per llegir en el fons de les calaixeres.

L'altre dia en vam descobrir una d'aquestes a casa, i ens emocionà tot el que es deia i el que es callava, i tot el drama que sorgia entre línies. La gana, la por, els drames personals i els col·lectius, tot torna i ressorgeix en el moment més impensat.

A vegades penso que jo pertanyo a la darrera generació que encara conservarà aquesta herència punyent de la memòria, però que portem gravat en el nostre ADN una data de caducitat que farà impossible traspassar-la a les nissagues posteriors. Tot i així, poc o molt, com un virus, la memòria va sobrevivint i sempre hi ha qui reclama aquell tiquet de ball que va quedar pendent en aquella revetlla de 1936.

Probablement aquest estiu de bogeria del 2016 no és el millor moment per mirar enrere amb tranquil·litat, però quin estiu serà el bo? Javier Cercas va encapçalar Soldados de Salamina amb aquella frase d'Hesíode on deia que «Els déus han amagat el que fa viure als homes» i potser és veritat que precisament el que ens fa viure és la memòria, però la memòria sense justícia només serveix, com al darrer dels justos, per intentar agafar amb les mans un grapat de cendres vagabund.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/07/27/soldats-del-36/796006.html?utm_source=rss